

Cartea Profetului Naum

Capitolul 2

2:1-13 – Imaginile profetice ale nimicirii cetății

Cum spuneam, pe vremea lui Naum, ideea căderii cetății Ninive părea o simplă glumă. Jugul asirian părea de nezdruncinat. Prin Naum, Domnul vrea să-i încredințeze pe evrei că proorocia se va împlini. De aceea, Naum nu anunță doar căderea cetății, dar ne oferă o mulțime de imagini vizuale și detalii despre asedierea capitalei Ninive. Se pare că Domnul îi deschide efectiv lui NAUM o fereastră în timp și acesta VEDE în viitor cum se derulează asedierea cetății. Imaginile din cap.2 sunt foarte vii, sunt imagini vizuale, scrise parcă de un martor ocular. Prin toate aceste detalii și imagini vizuale despre asediu, Domnul vrea să dea CREDIBILITATE profeției lui Naum. Mesajul este VIU și plin de DETALII, iar acestea sporesc credibilitatea sa. Naum nu s-a aflat în treabă când a rostit proorocia. El a primit o viziune complexă de sus. Prin capitolul 2 (și apoi și prin cap.3) Naum creionează înaintea cititorului tabloul nimicirii cetății. Prin aceste imagini vii, cititorul VEDE efectiv cum cetatea care părea de nedistrus este nimicită.

Observăm că Naum nu rostește numele puterilor care vor distruge Ninive. El folosește un termen generic: NIMICITORUL. Desigur, nu putem să nu sesizăm v.2 unde este din nou menționat Iuda (Israel):

- Căci Domnul așează iarăși slava lui Iacov și o face iarăși ca slava de odinioară a lui Israel, pentru că i-au jăfuit jăfuitorii și le-au stricat butucii de vie...

Profetul leagă căderea cetății Ninive de refacerea slavei lui Iacov. Când este pomenită această slavă de odinioară a lui Israel, ne gândim desigur la perioada lui David și a lui Solomon. Dar după căderea cetății Ninive nu a avut loc o renaștere a slavei lui Iacov. E adevărat că pe vremea lui Iosia a avut loc o renaștere. Iosia chiar și-a extins autoritatea și în Nord peste teritoriile stăpânite altădată de Israel. Dar în nici un caz nu s-a apropiat de slava regatului davidic. După moartea lui Iosia a urmat o decădere rapidă care s-a finalizat cu robia babiloniană. Nici măcar după întoarcerea din robia babiloniană nu a avut loc o renaștere spectaculoasă a lui Israel. Evreii erau robi în propria țară și au fost supuși Imperiului Medo-Persan. A urmat apoi perioada de supunere față de Ptolemei și Seleucizi. De-abia târziu, după răscoala Macabeilor (deci după 165 î.H.), Israel își capătă independența și o parte din teritorii. Practic înainte de venirea stăpânirii romane prin Pompei în 63 î.H., evreii stăpâneau țara de la Dan până la Beer-Șeba. Cu toate acestea erau departe de slava regatului davidic sau solomonic.

Deci cum să înțelegem profeția din 2:2 care leagă momentul căderii cetății Ninive de restaurarea de către Domnul a slavei de altădată a lui Israel? Sunt măcar două variante de interpretare:

- Este vorba de o promisiune condiționată (*vezi Ieremia 18*). Dumnezeu a rostit că după căderea jugului Asirian avea să îl înalțe din nou pe Israel dintre popoare. Dar această înălțare era condiționată de ascultarea lui Iuda. Însă după moartea lui Iosia, Iuda revine la vechile ei păcate. Nu are loc nici o înălțare a lui Iuda, ci punerea unui alt jug, mai greu: jugul babilonian. Este interesant că atât prin proorocița Hulda, cât și prin proorocul Ieremia Domnul l-a anunțat pe Iosia că reforma sa nu va fi urmată de restaurarea Israelului. Domnul a precizat clar că din pricina lui Manase pedeapsa lui Iuda era ireversibilă. Iosia doar a amânat pedeapsa, dar nu a putut-o anula. Totuși în Naum 2:2 apare promisiunea înălțării lui Iuda după căderea cetății Ninive. Cum s-ar explica acest lucru? Acest lucru se explică prin inima Domnului pentru Israel. Domnul îl pedepsește pe Israel pentru păcatul său, dar El VREA ca să îl binecuvinteze pe Israel. Și vrea atât de mult lucrul acesta, încât nu pierde nici o ocazie pentru a aminti lucrul acesta lui Israel. Și îl amintește și prin Naum, în contextul căderii cetății Ninive, chiar dacă prin Manase se aruncaseră deja zarurile. *Poate totuși se vor întoarce... poate totuși vor lua aminte la promisiunile Mele, poate totuși vor vedea dorința Mea de a-i binecuvânta și nu de a-i blestema...* Pe de o parte avem pe Domnul care știe mai dinainte că din pricina lui Manase Iuda nu se va întoarce la El cu adevărat, dar pe de altă parte este inima Domnului care vrea să binecuvinteze, care speră până la capăt, care nădăjduiește împotriva oricărei nădejdi...
- Este o promisiune condiționată care se va împlini la finalul istoriei. Atunci Israel se va întoarce ca națiune la Domnul (*vezi Zaharia 12-14, Romani 11*), Hristos va reveni pe nori și promisiunile despre restaurarea Israelului se vor împlini în contextul restaurării tuturor lucrurilor și a înălțării Noului Ierusalim (vezi Apoc.22). Atunci, căderea jugului asirian prefigurează căderea jugului lui Anticrist sau căderea generică a jugului Diavolului, Păcatului și Răului care stăpânește peste lumea de acum? Tot ce este posibil. Poate că ultimul jug al istoriei, cel din perioada lui Anticrist, va fi și el atât de aspru, încât ne va veni atât de greu să credem că el va fi sfârșit. Și atunci ne vom aduce aminte de Ninive, de Naum și de împlinirea proorociilor sale care păreau o nebunie în momentul rostirii lor. Și vom căpăta încurajare, și vom crede că și ultimul jug al istoriei va fi sfârșit de același Domn care a spulberat jugul puternic al Asiriei!

Iată imaginile profetice despre nimicirea cetății. Ele ne descriu PROGRESIV distrugerea marelui oraș asirian:

- a) 2:1-2 - Ninive este îndemnată să se pregătească de luptă căci se apropie Nimicitorul.
- b) 2:3-4 - Soldații și carele lor de luptă ies la război. Deocamdată nu se știe care va fi destinul bătăliei. Se știe doar că bătălia are loc *într-o zi sorocită*, în ziua hotărâtă de Domnul. Pe calendarul divin era notată ZIUA în care avea să înceapă bătălia împotriva cetății Ninive.

- c) 2:5 - Împăratul cetății cheamă pe vitejii săi care aleargă spre ziduri. Apare primul indiciu al înfrângerii: vitejii săi se poticnesc.
- d) 2:6-8 – Cetatea este luată! Porțile de la râuri sunt deschise... vrăjmașul intră, palatul se prăbușește. Palatul, construit de Sanherib, era inima cetății și avea o suprafață mare cât 25 de terenuri de fotbal. Prăbușirea palatului indică în mod cert și prăbușirea cetății. Apare jalea slujnicilor și fuga disperată a ninivitenilor în fața înfângerii.
- e) 2:9-10 – urmează desigur JEFUIREA cetății. Cetatea e luată, ninivitenii rămași în viață au fugit disperăți. Cuceritorul își focalizează acum atenția pe jefuirea cetății. Capitala marelui Imperiu adăpostea temple, biblioteci, palate și visterii care ascundeau în ele bogății nemărginite aduse aici din tot Imperiul.
- f) 2:11-13 – Imaginea LEULUI înfrânt. Atât zeii Asirieni cât și împărații acesteia erau asociați adesea cu imaginea LEULUI. De aceea nu este deloc întâmplătoare metafora folosită de Naum la finalul cap.2. Asirianul era Leul de altă dată, Regele lumii, cel care sfâșia pe toți în jurul lui și care nu se temea de nimic. Dar iată că acum s-a ajuns ca LEUL să fie el însuși sfâșiat. Și aceasta pentru că deasupra sa este un Rege mai puternic, adevăratul Rege, Adevăratul Leu, adevăratul stăpânitor al lumii, și anume, Domnul oștirilor, cel care are necaz pe Ninive și care va mistui puii de lei ai asirianului. DOMNUL apare în v.2 și în v.13. El este personajul principal. Deși în planul vizibil se văd care de război, viteji, asediu, în spatele cortinei Domnul este cel care hotărăște cursul istoriei. Căderea cetății Ninive nu a fost o întâmplare, nu a fost un curs firesc al istoriei, nu a avut loc din pricina puterii babiloniene. Ea a avut loc pentru că Domnul a luat această hotărâre. Nici o vrabie nu moare fără știrea Sa. Cu atât mai mult căderea unui Mare Imperiu.